

Tetování severoamerických indiánů

A. T. Sinclair

Tetování severoamerických indiánů

A. T. Sinclair

Když Španělé přistáli na Západoindických ostrovech, hleděli s údivem a hrůzou na "fantastické, ďábelské obrazy "démonů (zemis) vytetovaných na nahých tělech domorodců. Dle raných španělských historiků to byla běžná praxe v celé Španělské Americe.

První svazek Jezuitského ReZatiomu, což je shrnutí výročních zpráv za sto let, naznačuje, že tetování bylo známým zvykem v celé Nové Francii. První průzkumníci pozorovali tetování i v ostatních částech Severní Ameriky.

Jak úplné a rozsáhlé co se týče množství to bylo v různých oblastech je často nemožné určit z kusých důkazů, kterých se nám dostává, ale pečlivé pozorování toho, co máme, snad vyjasní některé pochybnosti a nejasnosti.

© 2024 Bodyart PRes s.r.o.

přeloženo z Tattooing Of The North American Indians by
A.T. Sinclair, vydáno v roce 1880

Tisk: Bodyart Print

Obálka: Patrik Fajera

Vydání první

www.bodyartbook.cz

ekniha ISBN: 978-80-88615-27-9

Západní ostrovy

Oviedo byl první a možná nejlepší raný španělský historik zabývající se Španělskou Amerikou. Říká nám, že domorodci na Haiti a také na pevnině „si na svá těla tiskli obrazy svých démonů (GEWI) – udržované v černé barvě po celý život, probodávali maso a kůži a upevňovali v něm prokletý symbol - a nechýbovali v tom. Je to, jako by na sobě měli pečeť. "

Na straně 204 píše:

„Na Isla Española [Haiti] a některých částech pevniny rostou borovice. A v Nikaragui mezi Chondales jsou borové lesy. Jedním z obchodů, které vykonávají, je vytváření sazí ze smolného dřeva z těchto borovic, a z nich pak dělají prášek. Tento prášek uzavřou do listů a vytváří hrudky dlouhé jako půl druhé dlaně a široké jako zápěstí.

Množství prachu stanovuje ceny. Nosí ho na trhy a vyměňují za jiné zboží. Indiáni bývají označováni jako otroci také pro svá tetování [nazývaná tilé]. Způsob tvorby jejich je vyřezání kamenným ostřím do obličeje nebo paže místa, která chtějí označit, mezi kůží a masem, a popráší řez těmito sazemi (humu) dokud je řez čerstvý, a kresba (pintura) je pak černá a velmi hezká a je trvalá po celý život. "

Dostává se nám také dalších podrobností.

Oviedo na několika místech mluví o Nikaragui, Venezuele a obecně pevnině a tvrdí, že tetování bylo praktikováno všude ve Španělské Americe; na straně 498 píše, pokud jde o Kubu,

"že postavy, barvy, modlářství atd. jsou stejné jako na Haiti." Byl dobře obeznámený s Jamajkou a jinými ostrovy. Zda z těchto obecných prohlášení lze bezpečně odvodit, že tetování převládalo ve všech částech Nového Španělska, by mohla být otázka, pokud to nebude prokázáno jinými autory.

Herrera popisuje (str. 676), že v Kolumbii a Ekvádoru si u některých kmenů muži a ženy tetovali obličej a ruce jako Mauři, ale také si malovali svá těla. Na straně 320 se hovoří o mužích, kteří v Nikaragui tančili úplně níz, jejich paže tetované. Kromě těchto výjimek Herrera nepíše nic o tetování v Nikaragui nebo jinde. Často odkazuje na malování na tělo a černění zubů. Tetování, jak víme od jiných autorů, bylo rozšířené v Nikaragui a jinde ve Střední Americe. To dokládá skutečnost, že není dobré odvodit si, že tetování v dané zemi neexistuje jen proto, že to jiný spisovatel opomněl zmínit.

Charlevoix (str. 54) píše:

Nazývali své modly Chemis nebo Zemh a tiskli jejich obrázky na svá vlastní těla. Takže není překvapivé, když je měli bez přestání před očima a hodně se jich báli, viděli je často ve snech. Výjevy byly děsivé - ropuchy, želvy, hadi, aligátoři atd. Na straně 86 píše: „Všichni byli tetovaní velmi pestrým způsobem, někteří jen na tváři nebo kolem očí a na nose, jiní po celém těle.“ Jedná se o ostrov San Salvador v době, kdy na něm Columbus poprvé přistál. Jak bylo dosud zjištěno, všechny ostatní druhy zdobení těla na Západoindických ostrovech zahrnují pouze tetování. Tato skutečnost a celý styl popisu a kontext spíše ukazuje, že je tu častější tetování, než